

delmek értéke annnyival magasabb lesz, mint a 2 m-es hálózatban — olcsón — telepített erdőkben elérhető volt, úgy térjenek át erre az egész vonalon, hányassák ki a régi erdőket és sorjában telepítsék újra!

K. A.

Mi akadályozza az előhasználatok gazdaságos keresztülvitelét?

Két évvel ezelőtt a balatonfüredi kiránduláson a tűzifa-behozatal mérséklése érdekében felvetettem azt a gondolatot, többrendbeli tapasztalati adattal alátámasztva, hogy a csonkaországi erdőgazdaságban a főhasználati vágások kitermelésével egyidejűleg, az eddig meglehetősen elhanyagolt előhasználatokra sokkal nagyobb súlyt kell helyoznünk.

Még rendszeresen kezelt, nagyobb erdőgazdaságokban is a kitermelendő fatömeget főleg a főhasználatokra baziroyzák, az előhasználat és az állománynevelő vágások (tisztítások) csak oly mostohagyermek, amivel csak tessék-lássék módjára foglalkoznak.

Hogy az erdőállomány kialakulására ez mily veszélyt jelent, erről már többízben megemlékeztem a szakirodalom egyes lapjaiban.

Előadásomat az előrehaladott időre való tekintettel, a szakos vita nem követte, mindazonáltal módomban volt az egyes szakemberek kritikáját meghallanom, ami körülbelül abban csúcsosodott ki, hogy eme kérdéssel behatóbban foglalkozni akkor lesz időszerű, ha a vasúti tarifapolitikát más alapokra helyezik vagyis a belföldi tűzifát megfelelő védelemben részesítik.

Tudjuk mindnyájan, hogy az előfeltétel bekövetkezett, így újólag kopogtatok, mert véleményem szerint ezt a kérdést napirenden kell tartanunk, míg a megvalósulás stádiumába nem jut.

Mert tulajdonképen miről is van szó?

A tűzifához fűzött túlzott igényeknek leszállításáról egyrészt, másrészt az ország pénzügyi helyzetének érdekében a csonkaországi erdőgazdasági viszonyokhoz való alkalmazkodásról.

Vagyis elsősorban oly fával kell tüzelnünk, amit az országos erdőgazdaság produkálni képes, *viszont a fatermelő kötelessége a rendelkezésre álló anyagnak oly módon való feldolgozása, hogy ezáltal a fogyasztó elfogadható minőségű tüzifához jusson.*

Az évi hazai termelésű, 70 ezer vagonra tehető tüzifa legalább 80—90 százalékban a főhasználatokból kerül ki.

Ennek oka a fakereskedelmi szokványokban és a kötlevelek kikötéseiben keresendő.

A békében a hasított tüzifa felső vágáslapjának minimálisan 15 cm-nek kellett lennie. A jelenleg érvényben levő szokványok már 12 cm-rel megelégszenek minden különösebb akadály nélkül.

Ez a kikötés azonban az előhasználatok és az állománynevelő vágások okszerű és általános keresztülvitelére még mindig bénítólag hat, mert köztudomású, hogy az áterdölések útján nagyobb részben 12 cm-nél vékonyabb faanyagot nyerünk.

Ez az anyag 6—12 cm vastagságban, kéregben maradva, mint dorongtüzifa kerül a piacra.

Ugyancsak köztudomású, hogy a gyertyán, de különösképen a bükk dorongtüzifa, miután kéregben hagyatván, legalább fél-évig nyers állapotban marad.

A lassú kiszáradási folyamat alatt fokozatosan befülled. Mire légenszáradt állapotba jut, már nagyobb részében meg-revesedik.

Nagyon természetes, hogy a fogyasztó — teljes joggal — az ily dorongtüzifától idegenkedik, ami arra készíti a termelőket, valamint a fakereskedőket, hogy hasábfát hozzanak forgalomba.

Most már az a kérdés, van-e módzat rá, hogy olcsó és rövid eljárással e kiszáradás tartamát meggyorsítsuk, illetve a befülledést megakadályozzuk.

Tapasztalatból állítom, hogy ez a feladat megoldható, ha a dorongtüzifát a termelés folyamata alatt hasítjuk, másszóval hasított, vékony méretű tüzifát állítunk elő.

Ezzel az eljárással aránylag sokkal súlyosabb, egészséges és jó tüzifát nyerünk.

Miután az illetén való megoldást annyira kézenfekvőnek tartom, hogy meggyőződéseim szerint ezzel mások is foglalkoztak,

evégből mielőtt a további fejtegetésekbe bocsátkoznék, felkérem az illetékeseket, méltóztassanak erre vonatkozó tapasztalataikat a nyilvánosság előtt közzétenni.

Lippóczy Béla.

Az előhasznált* és a természetes úton kigyérült erdőrészek

(Hozzászólás a 13.000/1930. I. 2. F. M. sz. rendelkezés Nagypál István cikkéhez.)

írta: Kovács Ernő.

Az előhasznált és a természetes úton kigyérült erdőrészek leírása és az üzemtervi mintákban való kezelése a gyakorlatban eltérő, részben helyes, részben helytelen módon történik. A 13.000—1930. I. 2. sz. F. M. rendelet is ezzel a kérdéssel foglalkozik legbővebben, amennyiben azt az 51., 52., 58. és 65. sz. pontjaiban tárgyalja. Ezen pontokban foglalt határozatokat teszi bírálat tárgyává Nagypál István az Erdészeti Lapok 1930. évfolyamának X. számában. Nem tartom tehát időszerűtlennek ezt a kérdést tisztán elméleti szempontból megvizsgálni és ebből azután elméletileg helyes és gyakorlatias megoldást levezetni az üzem számára.

Az előhasznált erdőrészek a fokozatos felújítógásmódban, vagy a szálalógásmódos üzemmódban kezelt erdők azon részeit, amelyeket akár a felújítás érdekében, akár más okból kifolyólag megbontottunk, más szóval, amelyekben már véghasználat történt. Ide számítom tehát azokat az idős erdőrészeket is, amelyekben szélöntés, hótörés, hónyomás vagy más egyéb természeti csapás következtében kellett véghasználat jellegű használatot foganatosítanom; véghasználat jellegűnek véve azokat a használatokat, amelyeknél a belőlük kikerülő faanyagot az üzemtervi utasítás értelmében a vághasználatok közt kell nyilvántartani. Természetesen nem számítandók ide az üzemrendezési utasítás C) cím a) pontja alatt felsorolt használatok. Mindezen rész-

* Nem fedi teljesen a kifejezendő fogalmat, de jobb és rövidebb szavunk, sajnos, nincs.